Geachte Raadsleden,

Met deze brief wil ik aandacht vragen voor een groep die in het verleden vaak onzichtbaar is gebleven: kinderen van ouders met psychische problemen (KOPP-kinderen), met name diegenen die opgroeiden in de jaren 70, 80 en 90.

Gedurende deze decennia lag de focus binnen de geestelijke gezondheidszorg vrijwel uitsluitend op de behandeling van de ouder met psychische klachten. De impact die deze problemen hadden op het gezin en met name op de kinderen, bleef grotendeels buiten beeld. Preventie, ondersteuning en systemische hulp waren nagenoeg afwezig.

Pas vanaf de jaren 2000 kwam er geleidelijk aandacht voor KOPP-kinderen, dankzij onderzoek, maatschappelijke signalen en inzet van betrokken professionals. Maar voor veel kinderen kwam die erkenning te laat. Velen van hen kampen als volwassene met psychische, sociale of relationele problemen die deels terug te voeren zijn op het ontbreken van passende steun in hun jeugd.

Daarom doe ik hierbij een moreel appel op de Rijksoverheid om:

1. **Publiekelijk te erkennen** dat het beleid van destijds tekort is geschoten in het beschermen en ondersteunen van deze kinderen; 2. **Excuses aan te bieden** aan de volwassenen die als kind in de steek zijn gelaten door het zorgsysteem; 3. **Structureel beleid te ontwikkelen** voor volwassen KOPP-kinderen die nog dagelijks de gevolgen ondervinden; 4. **Gezinsgerichte hulpverlening wettelijk te borgen** als standaard binnen de GGZ, om herhaling te voorkomen.

Erkenning is geen eindpunt, maar een beginpunt van herstel. Voor velen die jarenlang hebben gezwegen, kan erkenning het verschil maken tussen blijven zwijgen of eindelijk gehoord worden.

Ik hoop op uw medeleven, visie en bereidheid om verantwoordelijkheid te nemen voor een verleden waarin te veel kinderen zijn vergeten.

Mocht u vragen hebben, dan kunt u contact opnemen met [redacted] op telefoonnummer [redacted].

Met vriendelijke groet,

[redacted]